

muligt. Det indre sammenbrud i Christiania kan forhåbentlig vække politikerne til dåd.«

Politikeren skriver den 12. oktober 1978: »Mens politikerne har besluttet at give eksperimentet en forlænget frist, har de derimod aldrig gjort sig den ulejlighed at træffe beslutning om, hvad der skulle ske i Christiania. Der har været talt om gradvis nedtrapning og meget andet. Men intet er sket.

I landsrettsdommens præmisser blev det slået fast, at politikerne havde et moralsk ansvar. Det har de aldrig levet op til. Og det gør de heller ikke i dag.«

Fyens Stiftstidende skriver den 14. oktober 1978 bl.a.: »Det ser således ud til, at voldsmænd og narkotikahandlere nu kan fremskynde den lukning af Christiania, som borgelige kritikere af fristaden længe og forgæves har gjort sig til talsmænd for.«

Aftenavisen Roskilde Tidende skriver den 17. oktober 1978 bl.a.: »Situationen kalder på handling, og den ny justitsminister må se til, at politiet er situationen voksen – og får Christiania rensket for narkohajerne.«

Den 4. december 1981 sagde et svensk rigsdagsmedlem i den svenske rigsdag følgende: »Christiania er en stinkende mudderpøl, Danmark har en helt horribel opfattelse af bekæmpelse af narkotika.«

Forslagsstillerne er sluttelig helt enige i følgende bemærkninger fra politiassistent Palle Ewald, som han fremkom med i Morgenavisen Jyllands-Posten den 3. november 1982:

»I disse dage må det store flertal af Danmarks befolkning søbe den kål, visse medborgere over en længere periode har spyttet i. Det er uappetitlig kost med en kvalmende eftersmag af lige dele uansvarlighed, dumhed, laden stå til og krybende leflen for det abnormt afvigende!

Det hele begyndte med, at et antal provokatører trængte ind i den kondemnerede Bådsmandsstrædes kaserne, hvor de, uden at spørge, tog ophold. Denne lovstridige aktion fik imidlertid ikke konsekvenser for de pågældende, for de ansvarlige myn-

digheder, herunder regering og folketing, lod sig åbenbart paralyseres af selvtægt. Og da der samtidig var visse finkulturelle og selvbestaltede intellektuelle, som berømmede den mageløse frækhed, hvormed ballademagerne førte sig frem, afstod man fra at beordre politiet til at smide de uvedkommende personer på porten.

Hvad der siden kom ud af dette, er kendt af enhver. Et sandt ragnarok, hvor slendrian, socialnasseri, kriminalitet og menneskeligt forfald har antaget uhyre dimensioner, alt mens de rabiater på venstrefløj gnider sig i hænderne. »Det sociale eksperiment« virker nemlig efter den egentlige hensigt. Den samfundsødelæggende effekt er uomtvistelig, og modstanderne, som ellers udgør et knusende flertal, har hidtil ikke haft mod til at bringe det galoperende vanvid til ophør.

Alt imens breder den rådne hørm fra »fristaden« sig som ringe i vandet. Flokke af frustrerede, rådvilde og forkælede børn og unge, der ikke gider udnytte det omfattende udbud af fritidsaktiviteter, som ellers foreligger, drages i stedet til de dekadente udladninger fra kaserneområdet og tår sig i denne tid aldeles hæmningsløst på Nørrebro i København.

Hvor længe endnu skal hæderlige borgere finde sig i, at minoriteter udøver terror og blæser på loven? Hvor længe endnu ligger den københavnske boulevardpresse på maven for maskerede børneforbrydere, som kaster brosten og Molotovcocktails mod politiet og »gratisspisere« på sagesløse næringsdrivendes bekostning? Hvor længe?»

Tilsvarende beslutningsforslag er tidligere blevet fremsat, se således Folketingstidende 1974–75, forhandlingerne sp. 360 og 3183 samt tillæg A sp. 1323, og Folketingstidende 1978–79, forhandlingerne sp. 643, 1562, 4253, tillæg A sp. 725 samt tillæg B sp. 189.

Endvidere har der været forespørgsler den 31. maj 1976, se Folketingstidende 1975–76, forhandlingerne sp. 10713, og den 8. februar 1978, se Folketingstidende 1977–78, forhandlingerne sp. 5939 og 6035.